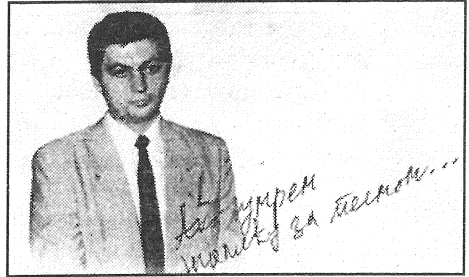

БРАНКО С. РИСТИЧ (1961) е завършил Филологическия факултет в Скопие. Върху своя докторат из областта на българистиката работи в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Понастоящем е доцент в Учителския факултет на университета в Прищина. За своето литературно дело е награждаван многократно.

Стихотворенията му (в списания, антологии и сборници) са преведени на редица езици. Пише литературна критика, есеистика и превежда от български и македонски. Живее и твори във Велики Шилеговац. Публикувал е поетичните книги *Анатомия на едно защо?* (*Анатомија једног зашто?*, 1987), *Пристига чакането* (*Долази чекање*, 1993), *И име си няма* (*Ни име на себи*, 1997). Автор е на научните трудове *Ванчо Николески, баща на македонската литература за деца* (*Ванчо Николески, отац македонске књижевности за децу*, 1994), *Панорама на македонската поезия*. 1965–1995 (*Панорама македонске поезије*. 1965–1995, 1996). *Превел е от български език Чудомир* (*Лажљив Саби*, 2004; *Конзул Голог Брда*, 2005) и от македонски – поезията на *Бранко Цветкоски* и *Димитар Башев*.

ОЧИТЕ МАЈНЕ ЛЈУБИЦЕ

Осташе само успомене
Обнављане измеѓу два одласка
И уплакани очи мајке
Што дрхте у страху
Приковане за моје чело

ОЧИТЕ НА МАМА ЛЈУБИЦА

Останаха само спомени
Съживявани между две заминавания
И разплаканите очи на мама
Които от страх треперят
Приковани в челото ми

МАТИ

Отвори очи мати
 Очи
 Мог детињства
 У њима коначи мој сан

Док лутам светом оне чакају
 И лик мој у њима борави
 Као да сам
 Ту
 И
 Зову ме

Отвори очи мати
 Очи
 Мог детињства
 У њима ја гледам небо

**КАД СЕ ВРАТИМ
ОЦУ СТЕВАНУ**

Кад се вратим срешћу самог себе
 Преко моста када пређем
 Поздравићу реку
 Пред родном кућом
 Клекнућу да молим
 У звездном луку
 За будуће песме
 Нећу рећи ништа
 У песми оставићу муку
 Кад се вратим
 Остарелом оцу пољубићу руку

НА МАЙКА МИ

Отвори очи майко
 Очите
 На моето детство
 В тях живее сънят ми

Докато се лутам по света те ме чакат
 И лицето ми е в тях отразено
 Сякаш съм
 Тук
 И
 Ме викат

Отвори очи майко
 Очите
 На моето детство
 В тях виждам небето

**КОГАТО СЕ ВЪРНА
ПРИ ТАТКО СТЕФАН**

Когато се върна ще срещна самия себе си
 Като премина през моста
 Ще поздравя реката
 Пред родната къща
 Ще коленича да се помоля
 Под звездния свод
 За бъдещи песни
 Няма нищо да казвам
 В песен мъката ще оставя
 Когато се върна
 На стария баща ръка ще целуна

Превод от сръбски: **Моника Янева**